

Тропско лето у Србији прекинуто је изненадним захлађењем, кишом, облацима који су се над њом надвили. Досада и доконост прекинуте су раније, формирањем разновразних „нивоа власти“, најпре републичким, а затим и београдским. Али, захладило је тек пошто је ухапшен бивши председник Републике Српске. И некако се језа увукла под кожу свима онима који су то што прати то, најблаже речено неуобичејено, изненадно и чудно хапштење, неострашћено али забринито посматрали...

Шупље приче, трагикомични скеч уместо конференције за новинаре, показивање фотографије из породичног албума и неспособност давања сувислих одговора надлежни су покушали да оправдају формулацијом „у циљу даље истраге“. Бедно.

Промена директора БИА. (Не)Учествовање МУП. Рат подметнутим информацијама који воде ове или оне службе преко медија, наших и домаћих. „Курир“ и „Правда“ против „Пресса“ и Б92. Чак је и „Дејли телеграф“ „сазнао“ да је Карацић издао Младић. Нико други него баш Младић, чему ваљда треба да следи да Карацић осветољубиво исприча све што зна о томе где Младић гледа у пасуљ и баца беле чини - све у свему јадно, иако је од БНД-а... Све из свакодневице бившег председника Српске постаје врло важно, једна тема отвара другу, новинари се баве кафаном, гуслама, добрим комсијама, љубавницом... свиме и свачим, чак и похвалама професионалном раду БИА, која је, ето опет, постала универзална и опет изнад власти, свима командујућа, а тако гордо самоуправна...

Дакле, круг је некако затворен овом акцијом и Служба се поново вратила на оне гране на којима је била док је њоме руководио Станишић. Дириговала је јавним мњењем, додворавала се или кажњавала политичаре, свезнајуће стражарила над државним непријатељима, доконим кафанским галамџијама, фолирантима свих боја и свима осталима мислећима и немислећима, потпуно и целекупно, а успешно. Неупитно и несумњиво, кано нека клисурина, поносна и делотворна јер је једино Она само по себи мера свих ствари. Вододелница доброг и злог. Ето такву смо службу опет добили, запрово смо је имали, али је Булатовић њу некако спутавао, а овај Саша Вукадиновић дао јој крила. На срећу или на жалост, то је тако само у причама таквих аналитичара и новинара који се, или држе оне народне – што је баби мило... или им је неко кога цене шапнуо да би било добро да управо тако и мисле и да не треба такво мишљење прећуткивати...

У целој овој причи чак и од тога које су јединице ухапсиле човека, како и кад, важније је, или је можда чак једино важно то - како су те јединице дошле до информације или сазнања да треба заскочити сувоњавог, седог, брадатог старину, који изгледа питомо, некако измучено и крајње безазлено и добронамерно. На то питање ваљало би одговорити, а све похвале и хвалоспеве Служби, сви који желе и осећају неутољиву потребу да то учине, могу поетично дограбити телеграме, и песничким метром, у звезде оковати како Службу, тако и себе, јер нек и Служба зна ко је све хвали. Ваља се тако, не може да шкоди. А уз добру стару праксу која ће, кладим се у пет милиона долара опет доживети реинкарнацију обнародовања у дневниковом додатку на Јавном Сервису Еуропске Србије, неће нам промаћи ни један једини честитар ни његово дело.

Али, Служби треба признати то што ради и петком увече, што ће рећи нису по'итали на викенд, да термички обрађују младунчанд домаћих животиња. Од мирног викенда са породицом, због жртвовања за народ и државу, прече им је било решити питање седог старца, непријатеља народа и државе, злочинца који је стајао на европском путу Србије са својим „Велбинг“ спиралама и радиестезијским антенама. Посао је посао и у томе нема ничег личног.

Елем, чуло се да су се хапшењу обрадовали многи. Негде у Босни било је и шенлучења, али и у Србији је било звецкања шампањским чашама. Можда се овим потоњим само учинило примереним то што ће сада, напokon, Србија великим корацима кренути ка Европској унији. То им се може опростити, али не верујем да им се било који наредни услов, штап, или казна од стране исте те ЕУ може опростити.

Знамо и да су консултације са амбасадорима из земаља које су признале државу Косово завршене. Враћање амбасадора у главне градове тих држава, глупо је таман толико колико је било глупо сводити целокупан протест Србије на повлачење истих дипломата. Али, можемо се сложити да је враћање истих штетно као и играње са повлачењем. Имали смо дакле глупаву наредбу да се амбасадори повуку на консултације иако је свима било јасно да дипломатски односи са државама таквог значаја не могу бити дуго у кризи, али с том наредбом се ипак ишло. Сваки трећеразредни чиновник или председник општине у Србији који мисли за само месец дана унапред, упитао би се претходно како да ту наредбу повуче, а да не донесе штету. Но знајући ко је такву одлуку донео, сигуран сам да о томе није размишљао. Сада се овај потез враћања амбасадора може тумачити слабошћу, променом курса, имплицитним прихватањем независности... чиме год, само не манифестацијом одлучности, некаквог јасног плана, иницијативе, акције или било чега позитивног по Србију, њене грађане и границе. Но, такав је потез био неминован, мада смо сигурни да није правовремен.

Додуше, можда ће амбасадор у Вашингтону, када се тамо врати после годишњег одмора, убедити Кондолизу Рајс, да мало олабави у вези с Младићем, а мало затегне са Бин Ладеном, јер неће бити да јој је битнија Босна од Њујорка и бившег Светског трговинског центра. Мађутим, разуме се да ће одсад пред Србијом постојати само - услови свих услова. Хоћемо да кажемо да је до сада Србија испуњавала услов за условом и више их нема много, тако да је еквивалент непостојању великог броја (недостижних) услова, постојање мањег броја великих услова. И ту сви критичари Коштуничине власти морају да му одају признање јер је ипак он највише допринео испуњавању тих Хашких услова. Међутим, није више реч само о Хагу. Већ се назире да ће један такав услов бити регулисање односа са Косовом и тај ће услов Србију мрцварити бар колико и хашки услов. После тога, вероватно је да ће се дефинисати неки не мање сложен, убитачан услов, и тако ће пут који Србија прелази ка Европи бити заправо пут испуњавања услова који Србију чине све више Европом, а све мање Србијом. Но, чак и то не мора да буде драматично проблематизовано све док политичка елита, шта год то било, тачно зна шта хоће и куда то води Србију, по коју цену и колико мора да се трпи. И с друге стране, народ који је бира, да гласајући потврди баш то стремљење које елита персонификује, промовише и спроводи. Можда ће ЕУ стварно некад имати снаге да стане прекопута Сједињених Америчких Држава. Можда је увођење виза за Американце неки наговештај

Пише: Славко Живанов
недеља, 27 јул 2008 13:12

тога, али уколико нам европску администрацију и руководећу елиту представљају лајчаци, кушнери, разноразни јанезови, или пајаци попут Саркозија, онда је Србији боље да добровољно буде под окупацијом лично Мадлен Олбрајт, па и ако јој у томе помаже босоноги Холбрук.

25. јула 2008.